

Universitätsbibliothek Paderborn

**Elogia Patriarcharum, Et Christi Jesu Dei Hominis.
Emanvelis Thesavri Patritii Taurinens. Et Aloysii Jvglaris è
Societate Jesu**

Giuglaris, Luigi

Francofurti, 1684

Cæco nato novam aperit diem. 34

urn:nbn:de:hbz:466:1-38349

Quod jam possint Medicum fugere,
Mundo magis odibiles cum ingrati,
Quam antea cum leprosi.
Unicum Alienigenam
Populare Judæorum malum non inficit.
Novem abeuntibus in perniciem,
Redit decimus in salutem,
Auctoris adoratione
Probat quam magni fecerit donum,
Et rogatus de sociis
Ingens illis creat sua taciturnitate convicium.
Et miraris, mi Jesu, mores hos tanquam novos
Mirari magis debueras si redirent.
Ingratitudo inter homines nihil habet jam novum;
Gratitudo, si quæ sit,
Ea jure monstri locum obtineat.

Leprosi maxime
odiosi, utpote qui
arcerentur à templo,
& ab urbibus,

Non est inventus
qui rediret, nisi hic
alienigena & erat
enim Samaritanus.

Admiratio Christi:
nonne decim resundat
sunt, & novem ubi
sunt?
Admiratio enim
non est de iis, qua ut
plurimum accidunt,
sed de iis, qua raro.

ELOGIUM XXXIV. COECO NATO NOVAM APERIT DIEM.

Ioan. cap. 9.

Quidni miseris saepe Christus occurrat,
Si Christus miseros semper querit?
Nescit illos præterire præteriens;
Seu videatur, seu videat,
Orans se ipsum prodigit via.
Ne homo jam floccipendat hominem,
Impendit Deus mendico,
Vel in die quietis suæ publicam servitutem,
Dum creante verius, quam medicante manu
Inde supplevit homini lumina,
Unde hominem fecerat totum.
Operanti salutem nostram,
Stat pro Sabbatho omnis nobis utilis dies;
Quisquis calamitosis labor impenditur,
Summa illi cessatio est.
Licet videri non appetat,
Adhuc pati cœcitatem non potest,
Quæ in tanta copia lucis nimis accidat importuna.

Præteriens videt
hominem cœcum à
nativitate, &c.

Chrysol. serm. 176.
pene ad verbum.
Hoc est in Sabbatho.

Idem Chrysolog. ubi
supra.
Homo enim ex luto.
Erat autem Sabbatho
tum, quo quietivit
Deus ab opere suo.

Frequenter enim
abscondit se ab ho-
minum oculu fugient
plausum, &c.

D 2 Oblistit

Prius enim unctus
cœcus, mox jussus
adire natatoriam
Silos antequam
suratus.

Alludit ad primam
hominis creationem
& ad lutum, quod
hac occasione ex-
puens fecit.
Chrysolog. ibidem,
ad verbum.

Et tamen si cœcus
cœco ducatum pra-
ster, ambo in foreans
cadunt.
Cur ita sollicitè stu-
duerint Pharisei hoc
miraculum tegere.

Audivit Iesus, quia
ejererunt eum foras,
& cum invenisset
eum, dixit ei, &c.
Credis in Filium Dei.
Et vidiisti eum, &
qui loquitur tecum
ipse est. Et procidens
adoravit eum.
Nutrit enim hac
cogitatio humilita-
tem, qua ad Dei lu-
men preparatio est.

Ingenium Demonis
sicut Aspidis surda
obturantis aures suas
à voce incantantis
sapientia.

Obsistit salutari collyrio contumax malum;
Ubi cætera solis pulsa sunt nutibus,
Hoc post linimentum, etiam lotionem expecta
Nimirum difficile, coæterni non sunt,
Quæ fuerint unicuique coæva.
Atqui si suum Deus lutum retractet,
Plus potest tandem corrigere,
Quam natura delinquere.
Sancti rosis gutta baptizat oculos peccatores;
Aperit venia, quos culpa non clauserat;
Accenduntur ab aquis lumina, quibus solent
extingui;
Emitur obsequio gratuitum beneficium;
Licet cœca obedientia fuerit,
Certo itinere cœcum deduxit ad lucem.
Eidem vix inventit miraculi magnitudo;
Dubitat Sophista pessimus Livor,
An fieri potuerit, quod factum vider,
Tristatuit nequitia crescere
Oculatos turpitudinis suæ testes;
Quem mendacem non potest facere,
A Synagoga facit extorrem.
Novum a Deo beneficium
Nova hominum injuria provocat,
Mentem sine luce non deserit,
Qui amovit à corpore cœcitatem.
Detegit illi etiam Solem suum,
Cujus se ferendis imparem radiis profirens,
Coram illo victus prosternitur.
Qui sedes mendicus in tenebris,
Quo itinere venias ad lucem, attende.
Nihil æque illuminat hominem,
Ac si assidue ferat in oculis lutum suum.

ELOGIUM XXXV. SURDOS FACIT AUDIRE, ET MUTOS LOQUI.

Maro. c. 7. § 9.

Agnosco versipellis ingenium Aspidis,
A voce incantantis sapientiæ aures obturas

Vxib